

הדלקת נרות:	16:19	16:03	16:07	16:21
מוצאי שבת:	17:18	17:16	17:16	17:19
רבינו תם:	17:50	17:56	17:50	17:54

למבין שלח כזאת עשרה חמורים נוספים טעם סוציום סמי שטוב נחמיה אמר ר' בנימין בר יוסף אמר רבי אלעזר שלח לו יין יקום ימי:

"פני שבת נקבלה
כי היא מקור הברכה"

דעת זקנים נוחה הימנו

עלון שבועי
להגדלת ורוממות
התורה ולומדיה והחדרת
השקפה טהורה אמוניות
לכל אחד מישראל

מורנו הרב שליט"א

אש להבת שלהבת עד השמים, פשוטו כמשמעו! והרי לנו עבודה עצומה שצריך לשאוף להגיע אליה, ויפה שעה אחת קודם...

והנה דבר נורא מבואר בוזהר הקדוש (בהקדמה לבראשית דף י"א ע"א) על שרה אימנו ע"ה כשצחקה בשמעה על הולדת יצחק, על אף שהיתה שמחה בדבר, מכל מקום מכיוון שבעיני הרואים והשומעים היה כעין זלזול באמונה, נענשה שלא זכתה לראות את חופתו של יצחק, ורבינו החפץ חיים בספר שם עולם למד מכאן, שה' יתברך כתב בתורה "ותכחש שרה", ומלים נוקבות אלו הרי נשארם לדורות עולם, וזאת כדי ללמד אותנו שאסור לעולם להתייחס, ולצפות תמיד לישועה, והדרך הסלולה להגיע לכך, היא רק על ידי מידת ההשתוות והשלימות באמונה, שלא עושים חשבון לכל מיני בני אדם, לא חוששים לתגובות שלהם, ולא מצפים לשבחים מהם. וכן מצינו בפרשת לך לך, אצל הגר אימו של ישמעאל, שזכתה לראות מלאכים, כתוב "וימצאה מלאך ה'", ואמר הספורנו: מצאה מוכנה למראות אלוקים, ומאידך בפרשת וירא כתוב "ותלך ותתע", שחזרה לגילולי בית אביה, היתכן? אשה שעד עתה היתה רואה מלאכים תדרדר עד כדי כך ותחזור לעבוד עבודה זרה?! אלא שהגר נפגעה מאוד מאברהם אבינו ע"ה, הכיצד זה הוא מגרש את אשתו ואת בנו מהבית? שאלה זו ניקרה במוחה עד כדי פגיעה פנימית קשה, וירידה באמונה. מאידך אם היה אברהם אבינו ע"ה מסביר לה שזה ציווי מה' יתברך ולא בחירה עצמית שלו, לא היתה נכנסת הגר למשבר שכזה. אבל אחר שחשבה הגר שאברהם אבינו ע"ה סילק אותה על דעת עצמו, היה כעין חילול ה' מצד אברהם, וחוסר במידת ההשתוות מצד הגר המצרית, ואלו התוצאות!... (עי' אהרן' לתורה).

מכל מקום למדים אנו מכאן שהעושה דבר מסוים על פי דעת תורה ועל פי ההלכה, עליו להודיע כן לסובבים אותו, כדי שלא יגרום להם חס ושלום משבר או זלזול מחוסר ידיעה או מחוסר הבנה מצידם, ואין דעת אלא תורה (סוטה טז). ועוד אנו למדים מכאן, על עבודת ה' העצומה המוטלת על כל אחד ואחד מאיתנו, להיות שווה תמיד בפני כל העולם, ולא להשבר כלל ועיקר, ולא להיות נעלב ולא כלום, בבחינת "אשרי שאל יעקב בעורו, שברו על ה' אלוקיו", שברו בשי"ן מניית, והיינו שמוכן להשבר לגמרי לכבוד ה' יתברך (זה"ק באורך).

לסיכום: העושה מצוות **בצניעות ובמסירות**, יש לו חלק של אביזרייהו דמידת ההשתוות. ולכן מי שעושה בבית למשפחתו, ולא מקבל שכר, לא 'תודה' ולא כלום, הרי זו מידת ההשתוות, וכאשר אדם עוקר את הגאווה והעצלות שלו, ומזרו אצלו את ההשכמה לבית הכנסת וכדומה, הרי זה כעין עקידת יצחק, ואשרי!

שלימות באמונה, פירושה לשאוף למידת ההשתוות, וזו עלייה גדולה בעבודת ה' יתברך לשם שמים בלבד, והלואי שזוכה לכך. אמן ואמן.

כיצד מגיעים למידת ההשתוות

פרשת וירא, תשע"ז

רבינו בחיי הדיין הספרדי, בעל הספר המפורסם 'חובות הלבבות' (חי' לפני כאלף שנה), מלמד אותנו בשער יחוד המעשה (פרק ה) שרק מי שיזכה למידת ההשתוות, הוא זה שיזכה להיות עובד ה' בשלמות, ושתהיה לו אהבת ה' בהשגות גבוהות. ומיהו אם כן מידת ההשתוות? מסביר בעל 'חובות הלבבות' שמידת ההשתוות היא, כאשר הגיע אדם לדרגה בעבודת ה' כה גבוהה עד ששווה בעיניו אם ישבחוהו או יגנוהו הבריות, שאם ישבחוהו הוא אינו שמח בכך, ואם יגנוהו הוא אינו בצער מכך. אדם שכבר זכה לזה, הרי שהגיע לשלמות בעבודת ה' כמאמר, ואינו מתגרש, ולא מתפעל, ולא שמח, ולא בוכה כתוצאה מהשבח או הגנות, ואשריו, ומאידך, כאשר אדם עושה חשבון לכל מיני אנשים, ותמיד חושש 'מה יגידו עלי', או שמקיים את המצוות רק כדי למצוא חן בעיני הבריות, אין זו עבודת ה' הראויה והנרצית (עי' חוה"ל שער יחוד המעשה פ"ה, ושער אהבת ה' פ"ו).

והשאלה המהשאלת היא, כיצד זוכים להגיע למידת ההשתוות - שהיא ללא ספק מעלה גדולה ועצומה בעבודת ה' - כאשר היום הרגש, החומר, החיצוניות ודעת הקהל משפיעים מאוד על האדם? וכיצד באמת צריך להתנהג עובד ה', ומי שכבר זכה לאהבת ה' באמת ולמידת ההשתוות?

והנה כבר ביארנו (בפרשת נח), שנח היה מאמין ואינו מאמין שיבוא המבול, וביאר הסטייפלר זיע"א בזה, בספרו 'ברכת פרץ' על התורה, שנח היה מאמין בשכל אבל לא מאמין בלב, וממילא היה כאן חיסרון בשלמות האמונה, משום שרק האמונה בלב היא האמונה השלימה. והגע עצמך, שהרי אם יעירו אדם באמצע השינה וישאלוהו מה שמו ומהי הכתובת בה הוא מתגורר, מיד הוא יענה מבלי להתבלבל ומבלי להסתפק אפילו לא לרגע, אולם אם ישאלוהו בצהריים מה אכל היום בבוקר, כשסעד את ליבו בפת שחרית, הוא כבר אינו זוכר, ומדוע, הרי זה היה רק לפני כמה שעות? והסיבה לכך היא, שהשם והכתובת של האדם חקוקים היטב בליבו, ולכן הוא עונה מיד, ואילו מה שהוא אכל היום בבוקר מונח לו רק בשכלו בלבד, ולכן צריך להתאמץ בכדי להיזכר. כן הוא ממש בעבודת ה' יתברך, כתוב בתורה "על לבבך", "על לבבכם", כלומר, צריך להגיע לדרגה בעבודת ה' שהאדם ירגיש את ה' יתברך בכל הלב, בשלמות, וממילא עובד ה' בדרגה כזאת, אינו נבהל מכל מיני השמצות ומלים של גנאי, ומאידך גם אינו מתלהב משבחים ומלים טובות שאמרו עליו, וזאת משום שהשבח והמרגיש את ה' יתברך באמונה שלימה, שהכבוד והשבח, וכן הפרסום והעשייה, המשרה והשירה, הם אך ורק בידו ה' יתברך. ולא עוד, אלא שעובד ה' בדרגה כזאת אינו חושב על שכו ועונש כלל, אלא הוא עובד את ה' יתברך כי זה ה' יתברך, וה' יתברך אכן ראוי שיעבוד אותו האדם עד כדי מסירות נפשו, גופו, ממונו ובניו, לעשות רצון

חדש!
פעם בשבוע מסר אישי
ממורנו הרב חיים רבי שליט"א
החיווך היומי גם בשמיטה בטלפון בכל מקום ובכל זמן
חייה: **052-7680007** [בעלות שיחה רגילה]

להצטרפות: שלח את
המילה הצטרפות
ושמור את המספר
ברשימת אנשי הקשר
שלך!

וואטסאפ
החיזוק
היומי
052-7680007

בא להיות
חלק
מקהילה
רוחנית
גדולה

הבהרה: השימוש באינטרנט בין במחשב ובין בטלפון נייד, מסוכן ואסור על פי ההלכה! אנו פונים רק למי שכבר מחזיק אינטרנט באישור, ועם הגנה המתאימה על פי ההלכה!

הרב אליהו רבי ראש הכולל

זהירות! מטען חורג ומסוכן מאד לפניך!!!

שונה, אופן פעימות הלב שלו שונה, הדרך בה מעניק מוחו הוראות ליתר איברי הגוף לפעול גם הוא שונה.

זהו אדם שמיזם ליום נעשה, יותר ויותר, משועבד לרצונו של הקדוש ברוך הוא. השעבוד הזה נובע קודם כל ממסירות הנפש לחיות בעולמה של תורה, ולאחר מכן, מיום ליום, ככל שזוכה האדם ונעשה גדול יותר בלימוד התורה הקדושה, הרי שהוא מצליח לכוון את דעתו לדעתה, ומעשה זוכה הוא מרגע לרגע לסוג של דעת תורה שתלך ותושלם עד להיותו גדול בישראל.

מכאן והילך, כאשר יעשה אותו בן תורה מעשה כלשהו, אשר מבטט שטחי וראשוני לא יראה כענייני ו/או הגון בהתאמה, הרי שעליו לדעת ולהבין שהלך רוחו ואופן החשיבה שלו גם אם לא בא הוא לידי ביטוי במקור הלכתי כלשהו, הרי שהם נובעים מגופו הטהור של אדם המחובר רוחנית וגשמית לריבון כל העולמים, ואשר גם מעשה אשר יעשה בהיסח הדעת חשוב הוא יותר מכל מעשה שיעשו האחרים לאחר מחשבה ותהא רבה ככל שתהא.

וכלפי מה הדברים אמורים?

פעמים רבות אנו זוכים לראות אנשים אשר לא זכו לשבת באוהלה של תורה, אך עם כל זאת זכו ובניהם ובנותיהם נשלחו על ידם, בהוראת רבותיהם, ללמוד במקומות תורניים. במהלך השנים גדלים הילדים הללו ומקימים בתים בישראל. והנה, יושב לו אותו אדם מדושן עונג בראש שולחן השבת, כאשר לימינו ולשמאלו ניצבים בניו וחתניו, כולם זרע קודש ברוך ה', בני תורה, גדולים בתורה ובידאת שמים טהורה, מוצלחים ומבורכים, נחת יהודית אמיתית! הם מאד מכבדים את האבא / החם. הם מעניקים לו את מלוא הכבוד וההדר, ומבחינתם הוא ראש וראשון לכל דבר שבקדושה ושלא, בשולחן השבת.

ישנם כאלה, אשר פוּחו עליהם יצרם ומוציאים להם באותה שעה את הזמן לשגן את לשונם לפלח חיצים של הערות והארות בבנים ובחתנים הדגולים. הלא הוא גידל אותם, ובמידת מה הוא אפילו מסייע להם בחיי היומיום, והם כל כך מכבדים, ומתנהגים יפה כל כך, ומעבר לכך "הם אף מתחשבים בדעתו", אז מגיע לי קצת ללמד אותם מחכמת החיים שלי. זהו הזמן קצת להעניק להם מהתבונה העודפת לה זכיתי. מכאן זה מתחיל להיות מסוכן...

הבן או החתן שילך להם לכתי בדרך נס גבוהים וגדולים ממך בהרבה. אחוז המניעות והקשיים אותם הם נוטלים על עצמם באהבה, לא היית מסוגל ליטול על עצמך ולו באופן חד פעמי. בדרך נס אתה זוכה ויושב לידם, ובעזרת ה' בדרך נס גדול עוד יותר, תזכה לשבת ליד שולחנם בעולם הבא. אולם, כל זאת רק באם תזכה ותעמוד לימינים ולא חלילה וחס תגרום להם להפרעה כלשהי. וגם הערותיך 'המחכימות', מוגדרות כהפרעה כלשהי והרבה מעבר לכך. לא רק שאין בידך את הזכות להעיר, אלא אף הרבה מעבר לכך - אין בך את היכולת לראות את התמונה כפי שהיא באמת. כי המדובר הוא בעולם אחר, עולם שגם אם אתה בטוח שאתה זוכה להכיר אותו ולו במעט, ורבי שאיך מכיר אף את אפס קצהו. וזאת, משום שלחיי עולם שכונה יש צורך לחיות אותו ולחיות את אותה רוח מסירות ועמל תורה והופכים את אט את רמ"ח איבריו של בנך וחתנך לחפץ של קדושה.

פעמים רבות חוטאים באותו חטא איום גבאי בני כנסיות ומנהלי מוסדות תורניים, הם חושבים בטעות שמעמדם כחלק מיוזכי הרבים מקנה להם מקום שווה ערך או קרוב ולו במעט למעמדם של עמלי התורה, והם רואים לנכון להעיר הערות, לשאול שאלות ובמקרים מסוימים אף לדבר בצורה שאינה הולמת ומתאימה כל כך לכבוד העצום אותו חייב כל אחד ואחד מאיתנו לרכוש לבני התורה.

ושוב, הדברים מתקבלים בחיך, בסלחנות ובהבנה. אולם, גם אם אברך או בחור מחלו על כבודם, ויתכן אף שלא נפגעו מאותם מילים, הרי שהתורה תובעת את עלבונם ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה (איכה רבה ב, ד"ה רבי אבא ב').

על מאמר חז"ל באבות "והוי זהיר בגזולתו" (פי"ב ע"ג) במארים המפרשים, שתלמיד חכם משול לגזלת מבחינת ההיירות בכבודו ולא לאש, משום שאש מראה לכולם את חומה ואת אופי פעילותה, מה שגורם להיזהר ולהתרחק ממנה. מה שאין כן בגזלת שנראית ככבויה ולא מסוכנת כל כך, אולם כאשר נוגעים בה זוכים לכוייה כל תותואר, אשר במקרים מסוימים קשה היא אף יותר מהנוק הנגרם על ידי להבה חיה.

אם זכיתם ועשייתם את מחצית מהדרך וכבר לפניכם בני תורה במסגרת המשפחה, בית הכנסת או המוסדות אשר אתם עומדים לימינם, אל תגרמו בהמשך הדרך לאבד את כל אשר בנייתם. לימדו להיזהר בכבודם של תלמידי החכמים, לימדו לעמוד לימינם במסירות נפש, והחשוב מכל - הבינו עד כמה למרות שהם הולכים לידכם ומדברים עמכם הם אינם נמצאים בעולם הזה אלא בעולם גבוה ונאצל הרבה יותר. זכות היא לכם ללחוץ את ידם ולו אחת לתקופה.

נאחל הצלחה רבה לכולנו בהבנת הדברים ובהפנתם, ומעבר לכך בהחדרתם לכל הסובבים אותנו, ובהאשם - לבנינו הקטנים, אשר יזכו ויגדלו ויהיו בעצמם גדולי ישראל של הדור הבא.

שלום וברכה מורי ורבותי!

מה גורם לאדם לשבת בחדר עטור ספרים וללמוד יום ולילה? מה גורם לאדם לעשות זאת בתמורה למלגה זעומה? מה גורם לאדם כשרוני לעשות זאת, בעוד שבכישורו הגדול הוא יכול בפחות מחצית הזמן הזה להשיג לעצמו משכורות עתק, ולפרנס את עצמו ואת בניו לדורי דורות בעושר רב?

דבר אחד בלבד - האמונה בצדקת הדרך.

כלומר, אדם שידוע שחיי העולם הזה הם זמניים, והחשוב ביותר הוא הקשר עם בורא העולם. ויותר מכך, יודע הוא שרק בדרך התורה והמצוות זוכה האדם להיות מאושר יום יום ושעה שעה בזה העולם, כאשר כל מה שמעבר לכך הוא הרבה פחות מהבל ורעות רוח. הרי שאדם כזה בתוקף אמונתו, משכיל וזוכה לשבת באוהלה של תורה, לקום מדי בוקר, לצאת לדרך חיים חדשה ופורחת במסגרת בית המדרש בה הוא לומד ללמוד וללמד, לשמור ולעשות.

זהו מסע מפרך! מסע שמי שלא נמצא באותה רמה, לא יוכל לעולם לצלוח אותו. זהו מסע המעיד על רמתו הרוחנית הגבוהה והנדירה של אותו בן תורה, שנושא על שכמו את משא הדור ובעצם מגן בלימודו על כולנו.

מה המשמעות של אותה מסירות נפש? להיכן היא מובילה? מהו הכח הגדול שניתן לאותו אדם שבחר בזו הדרך? הרי לא כולם רואים ברכה בלימוד מיד בתחילת הדרך, ולהיפך, אומרת הגמרא והקדושה (תלמידי ב"ד ע"א) שתלמיד שלא ראה ברכה בלימודו חמש שנים, יותר לא יראה ברכה. לאמור, שחמש שנים הן אמת המידה המספקת כדי לבחון את הברכה אותה אמור התלמיד לראות בתלמודו, אולם, על פחות מכך אין להתלונן, וזהו כביכול אף כבודך הטבע.

אם כך, נשאלת השאלה, מהו המבדיל המידי בין אדם שבחר בדרך שכזו וזוכה ועמל בתלמוד התורה הקדושה, ומחובר ומקושר בנימי נפשו שירות לבורא העולם, סוג של קיום אמיתי ונעלה של הפסוק: "שְׁנִיטֵי ה' לְגִנְיָ תְמִיד" (תהלים ט"ו, ח) יום יום ושעה שעה, לבין כל אדם אחר מן השורה?

בפרשתנו, כאשר אברהם אבינו זכה לביקורו של האלוקים במסגרת היום השלישי למילתו, לפתע נושא הוא את עינו ורואה שלושה ערבים, וכלשון הפסוק: "וַיֵּשָׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עִלָּיו" (בראשית י"ח, ב), אברהם אבינו מתנצל בפני הקדוש ברוך הוא וחזר משיחתו עמו, ומיד "וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לְקַרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה: וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אֵם נָא מִצָּאתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֵל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבָדֶיךָ" (שם, כ"ג). מכאן לומדים רבותינו הקדושים גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכונה (שבת קכ"ז ע"א), וזאת, ממעשהו של אברהם, שכביכול ויתר על הקבלת פני השכינה - שיחה אישית עם הקדוש ברוך הוא, בתמורה להכנסת אורחים.

וכאן שואלים בעלי המוסר (א"מ) - אם אנו יודעים זאת מדברי הגמרא הקדושה שלמדנו כן מהתנהגותו של אברהם אבינו, אברהם אבינו עצמו מניין היה לו המידע על כך שהכנסת אורחים קודמת להקבלת פני שכונה? והלא בפניו לא עמדו דברי חז"ל כפי שהם עומדים לפנינו? ואברהם לכאורה לא היה אמור לסמוך על עצמו בחיודו שכזה ולהבין שזו היא הדרך הישרה? אם כן, מניין היה לו לאברהם אבינו את אותו ביטחון מופלג להפסיק בשיחתו עם בורא העולם ולצאת ולקבל את פני אורחיו? ועל כך עונים רבותינו: התשובה טמונה בתיבות "וַיֵּשָׂא עֵינָיו וַיֵּרָא". וביאור הדברים כדלהלן:

תוך כדי שיחה עם הקדוש ברוך הוא, כאשר כל כולו מרוכז בדבריו של ה' יתברך והוא יש ושמת על הזכות שנפלה בחלקו לקבל ביקור בית אישי מ'הכל יכול', שם לב אברהם לפתע איך שעייניו נישאות בכיכול מאליהן ומביטות לאופק, שם עומדים שלושה הלבושים כעריבים וממתנים לתשומת לבו.

באותו רגע התפלא אברהם אבינו על עצמו פלא עצום - הלא רמ"ח איברי ושס"ה גידי הם כאלה המשוועבדים שערים וארבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע, שלוש מאות ושישים וחמישה יום בשנה לרצונו של יריבונו של עולם, ואם כן מה להן לעיניו כי לפתע תישאנה את מבטן אל עבר אופקה של ארץ ישראל, ויביטו באותם נטולי זהות העומדים ומצפים ליחס?

מכך הסיק אברהם אבינו שמוטל עליו לקבל את אותם אורחים, וכי קבלת פניהם כקבלת פני השכינה. כי אם העינים שלי שמורגלות אך ורק לקיים את רצון הבורא פעלו פעולה בלתי רצונית על ידי, ודאי הוא שאותה פעולה לעונג ושמתה היא בעיני ריבונו של עולם, ואשר על כן הכריע אברהם אבינו ברוחב דעתו לחדול משיחתו עם הבורא ולהתחיל בתהליך ארוך ומורכב הנקרא "הכנסת אורחים".

חכמי ישראל שלמדו זאת מאברהם למדו זאת מאותה הכרעה אותה הכריע, על פי הפעולה אותה ביצעו עיניו - כביכול - מאליהן.

מורי ורבותי, יש כאן מסר חשוב שנועד לכולנו - גם ללומדי התורה מחד, וגם לכל מי שטרם זכה לשבת באוהלה של תורה מאידך.

בן תורה שזנח את תענוגי העולם הזה והבין עד כמה התענוג הגדול והעניו האמיתי נמצאים בבית המדרש, הרי שהלך מחשבתו הוא שונה, הדם הזורם בעורקיו

דיסקים של הרב אליהו רבי שליט"א
בנושא: "הבית השלם" (שלום בית), "נוער לא נוסר" (חינוך הילדים),
ניתן להשיג במוקד: **03-501150** שלוחה 7

מדברי מרן שר התורה הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א "השומרים על ביתם מפגעי הטכנולוגיה" הם שיזכו לראות בגאולה הקרובה

לניתוק קליטת אינטרנט ממחשבים ללא תשלום: 613-643-0722 | ליעוץ כללי, ולבירור על פתרונות וסיונים, ועוד: 330-550-1599

שאל את הרב

שאלות ותשובות ממורנו הרב שליט"א
ניתן לשלוח שאלות בפקס: 03-5011125 או במייל: Info@haravrabi.co.il

בענין צחצוח שיניים בשבת (תשובה)

שאלה: עולון פרשת נח הרב כתב בזה הלשון: 'לא מובן מדוע מרן זיע"א הזהיר כל כך שלא יצא דם? וצריך לומר שכונת מרן רבינו זיע"א כשהדבר ניהא ליה, דאם לא כן הוי מדרבנן, ופסיק רישא בדרבנן מותר' ע"כ. אולם לכאורה דעת הרופאים שהוצאת דם מהחניכיים בזמן צחצוח שיניים, הוא תיקון ולא קלקול, משום שהדבר בריא לשיניים והחניכיים, אם כן הוי 'ניחא ליה', ואם כן לכאורה יש לאסור?
תשובה: שאלת חכם חצי תשובה, והרי לפניכם תשובה שלימה.

צריך להבין מנין לנו שהרופאים קובעים בדבר זה, מסתבר לומר שבעל המעשה הוא הקובע, וכידוע מלאכת מחשבת אסרה תורה (תנינא י), ופירש רש"י שהמלאכה חשובה בדעתו ונתכוון לה, ע"ש.

ומצינו כיצא בזה דיני עיקר וטפל, גבי שניצל המצופה בפירוור לחם, ויש ספק אם ברכתו 'שהכל נהיה בדברו' או 'בורא מיני מזונות', וכי נאמר שהטבח קובע מה עיקר ומה טפלו? בוודאי שהדבר תלוי בדעתו של הסועד בלבד (ועי' אורח סי' רב ומשניב שם).

וכידוע מרינו החזון איש זיע"א (סי' נ"א סי' יא), לענין פתיחת קופסאות שימורים בשבת, שחושש לתיקון כלי, משום שהרבה בני אדם דעתם להשתמש בקופסאות לאחר פתיחתן, ולהניח בהן מסמרים וכדומה, והוסיף רבינו החזון איש זיע"א, שאפשר דאף שבדעתו לזרוק את הקופסא, אין מתחשבים בדעתו, ע"ש. והובא במנחת אהבה (ח"ג דף רמה, ע"ש).

ועם כל זה בנידון דידן גם בין הרופאים יש דעות שונות, ומידי פה מסבים הם את דעתם כידוע, ולומר שרוב בני אדם חושבים שיש תיקון בהוצאת הדם, גם זה לא דבר ברור כל כך. כך שלמעשה מי שלא מכוון כלל ועיקר ליציאת הדם, ומותר לו לצחצח שיניו בשבת, אף על פי שבודאי יוצא דם.

ומרן רבינו הגדול זיע"א כתב בספרו לוי' חן (אות לו) שמותר לכתחילה לטיטל קוץ על ידי מחט, גם כאשר יש ביציאת הדם פסיק רישיה, משום דזה הוי לא ניהא ליה באיסור דרבנן, ע"ש. וכן פסק המשנה ברורה למעשה (בביאה"ל סי' שס טע"א ב"ה הקוף), משום שיש לו צער על ידי הקוף, ע"ש.

ומינה נרדף דידן, שהמצטרף בשבת קודש כאשר פיו לא נקי, רשאי לצחצח שיניו, אף על פי שברור הדבר שיצא דם, ובלבד שלא יכוון להוצאת הדם.

ושאלנו בזה לרופא השיניים המפורסם בעירנו חולון ת"ו, בן תורה נשמה טובה, ד"ר רבי רוני אליאס הי"ו, ואמר לנו שלא בהכרח שיציאת הדם הוא דבר הבריא לשיניים ולחניכיים, אלא תניית תחושה של הקלה, ותו לא. ולכן אם אינו מכוון לכך, מותר באיסור.

ואזכרה ימים מקדם לפני כחמישים שנה בהיותי נער, לימדוני רבותי בשיבה כיצד לצחצח שיניים, שאין זה מספיק להיות מוליך ומביא את מברשת השיניים, אלא יש להיות גם מעלה ומוריד. וכן לצחצח גם את החניכיים, את הלחיים מבפנים, את הלשון מכל הכיוונים אם את הפתיים, ובכך פיו יהיה נקי בשלימות. ובשעת הדחק ניתן להניח על המברשת גם שמפו או סבון, והעיקר לצחצח היטב ואין העיקר שיצא דם, כאמור (ועי' שפת כפ. על רב הסדא שהיה מלמד את תלמידיו סדר ניקיון, ע"ש).

למכור מכשיר 'אייפון' למישהו אחר

שאלה: אשה שעובדת במכירות המתבצעות דרך הטלפון, וקצת קבלה מטעם העבודה מכשיר 'אייפון' בשווי 3500 ש"ח. האם מותר לה למכור אותו למישהו אחר שממילא יקנה מכשיר כעין זה, או שמא אסור?
תשובה: נראה שמותר, אולם עדיף לנסות למכור אותו

לחנות דוקא ולא לאדם פרטי. ואם אי אפשר, ניתן למוכרו לאדם שיש לו צורך בכך, כגון בעל משפחה וכיוצא בזה, כמובן בהיתר חכם, אך בשום אופן לא לבחור רווק, או שובב, חס ושלום.

מחיקת שם השם בשוגג

שאלה: אדם שניקה את ארונו המטבח בביתו, ולא שם לב שעל גבי הארונו היה מדבקה של ברכת 'אשר יצר', ובתוך כדי הניקיון מחק את שם השם מעל המדבקה. האם יש בזה איסור של מחיקת השם?

תשובה: מאחר והמחיקה נעשתה בשוגג, ולעתים אף על ידי גרמא, וכגון שנשפך על השם חומרי ניקוי וכדומה, והשם נמחק מאליו, אין בזה איסור מחיקה.

וכאן המקום להזהיר את הציבור שלא להדביק על קירות בית הכנסת נוסח של כל מיני ברכות, כגון 'אשר יצר' וכדומה, אלא אך ורק תלות על הקיר מודעה הכתובה על נייר וכדומה, בצורה מסודרת ונאה, שניתן להניחה ולהסירה מעל הקיר בכל עת שירצה.

בישולי גויים בתפוח אדמה

שאלה: תפוח אדמה שהתבשל על ידי גוי תחילה, עד חצי בישול, ולאחר מכן נמשך בישולו על ידי ישראל בביתו, עד לגמר הבישול. האם יש בזה בישולי גויים, מאחר ואת תחילת הבישול עשה הגוי, או שמא כיון שהישראל גמר את הבישול, אין אנו מתייחסים למה שנעשה על ידי הגוי בתחילה?

תשובה: תפוח אדמה שבישלו גוי והגיע עד למחצית הבישול, נאסר באכילה כדן בישולי גויים, ולא מועיל מה שאחר כך יהודי השלים את בישולו.

אולם תפוח אדמה שבישלו גוי והגיע למחצית הבישול כנ"ל, אלא שלאחר מכן עבר תהליך של ייבוש עד שאינו ראוי לאכילה כלל, בזה אם התשוק הישראל לבשל את התפוח אדמה על לגמר בישולו, התפוח אדמה מותר באכילה, ואין בזה בישולי גויים (ועי' למרן רבינו הגדול זיע"א בשו"ת יביא חיי יודו סי' יז).

לבישת חגורה לנשים

שאלה: האם מותר לאשה ללבוש חגורה?

תשובה: מותר, ובלבד שהחגורה לא תגרום להידוק הבגדים, או ליופי חיצוני ורחובי, רחמנא ליצילן. ויש ליהור בזה מאד. ומבואר בגמרא (שבת נג), שבזמנא היה תכשיט מיוחד המהודק בצורה של האשה, אולם לא כדי שתראה רזה, אלא להיפך, כדי שתראה בעלת בשר, עיין שם. והעיקר הוא להתלבש ולהתנהג בצניעות מושלמת ובריאת שמים.

נסיעה ברכב בתקופת השידוכים

שאלה: בחור ובחורה הנמצאים כעת בתקופת שידוכין, ויש להם צורך לנסוע יחד ברכב לצורך פגישות, או לצורך סידורים הקשורים לחתונה וכדומה, האם הדבר מותר?

תשובה: אין בזה שום בעיה, ויכולים הם לנסוע ולהסתדר כפי הצורך, ובלבד שתשב הבחורה במושב האחורי בלבד. ואם הם נוסעים באוטובוס ציבורי, מותר להם לשבת באותו מושב, ושתיהם היא קרובה לחלון, ויניחו איזה דבר ביניהם, כגון חיק וכדומה, ממש כמו דיני הרחקות. והעיקר לשמור מאד על הצניעות והקדושה, ולהי' הישועה.

טיבולו במשקה בקומפוט

שאלה: קופסאות שימורים שיש בהם פירות עם מימי פירות (קומפוט בלעז), האם יש להם דין של טיבולו במשקה?

תשובה: אכן יש להם דין של טיבולו במשקה, ועיין בה' באריכות בכף החיים (סי' קנ"ח סי' קנ"ח, חלו). שכל מיני פירות שנתבשלו עם משקה מסוים, יש להם דין של טיבולו במשקה, ע"ש. ועצה טובה לאכול רק על ידי כף, וכשיש חמת - מבושלו ואכילה בכף, אין צורך בנטילת ידיים. וכן כל דבר שאין דרכו לאכול

ביד לעולם, אלא על ידי כף, יש מתירים לאכול בלא נטילת ידיים (עי' בבב"א ס"ק כז).

לענות לאביו שביזהו ליד אשתו

שאלה: מה עושים כאשר האב של החתן מבוזה אותו בפני אשתו, והחתן יודע שאישתו תזלזל בו במידה וישתוק לאביו?

תשובה: חייב לשתוק, ולא יענה בשום אופן לאביו, גם אם הדבר יגרום לכך שיתבוזה! ויקבל עליו דין שמים באהבה (עי' יורד סי' רמ"ט ח"ג), וכן עשתה בת שבע לשלמה המלך, שקשרה אותו והיכתה אותו (עי' סנהדרין ע). ואדרבא, אשה חכמה תכבד את בעלה ותעריך אותו יותר כששתק ולא ענה לאביו, ולא תזלזל בו חס ושלום. ועל הבעל כמובן להסביר לאשתו את ההלכה. ויתכן שגם החתן קצת אשם בזה שגורם לאביו להתנהג כך, ויש להיזהר בזה מאד.

לכבד ב'שבע ברכות' אורחים שאינם יראי שמים

שאלה: חתן שנודמנו לו אורחים שאינם יראי שמים, וכעת הם רוצים לברך שבע ברכות, האם אפשר להניח להם לברך, או עדיף שהחתן יברך בעצמו?

תשובה: האורחים יכולים לברך שבע ברכות גם כאשר אינם יראי שמים, אולם בשבב ברכות שבחופה, יש להקפיד על המברכים שיהיו בעלי תורה ויראת שמים, ושיברכו מלה במלה כדת משה וישראל.

ובלאו הכי, לעולם אין לחתן רשות לברך שבע ברכות בעצמו, משום שברכות אלו הם בשביל החתן והכלה, ולא יתכן שהחתן יברך את עצמו (ועיין יביא חיד אבה"ע סי' ז), אולם ברכת 'בורא פרי הגפן', גם החתן יכול לברך.

עיקר וטפל

שאלה: מה מברכים על מרק שיש בו בשר, גרגירי חומוס ואורז?

תשובה: הדבר תלוי מה העיקר כעת, בחורף כשקר, יתכן שהמרק עיקר וברכת 'שיחכל' פוסרת את הכל, מה שאין שכל מה שמונה בצלחת הוא עיקר, וממילא יברך על כל דבר בנפרד, ועליו נאמר "חכם לב יקח מצוות" (משלי י"ח), וחכם זה מרויח כאן ארבע ברכות: 'בורא מיני מזונות', 'בורא פרי האדמה', 'שהכל נהיה בדברו' ו'בורא נפשות', ואם היה במרק גם פירות מיובשים, וזכה לעוד ברכה של 'בורא פרי העץ'. ויש לדעת, שהסועד עצמו הוא הקובע כמה העיקר ומה טפל - לא הטבח, לא הברת אוסם ולא אף אחד אחר, כך שיתכוון כאמור וירויח מצוות. ואין לפחד לא מברכות ולא מחלומות, אלא רק מעבירות! (ועיין עוד פרטים רבים באורח סי' רב, וביביא חיי יודו זיע"א ונתנהג).

לדלג על 'הרחמן' שבברכת המזון כשממהר לדבר מצוה

שאלה: האם חובה לומר את כל חלקי 'הרחמן' בברכת המזון, או שמעיקר הדין ניתן לדלג עליהם, במקרה ואדם ממהר להספיק להגיע לתפילה בזמן וכדומה?

תשובה: אם אדם ממהר לדבר מצוה, מותר לו לקום ב'הרחמן', אולם חכם ועיניו בראשו, וכאשר יודע אדם שיש לו לחץ מסוים, יזדרז להתחיל ברכת המזון כמה דקות קודם, וזאת כדי שיאמרנה מלה במלה, בנחת ומבלי למהר, שהרי ידוע שברכת המזון דינה כתפילת העמידה (ועי' אורח סי' קנ"ט ח"ג, וביביא חיי יודו זיע"א ונתנהג).

גם לרבות, שהאומר ברכת המזון ככוונת הלב, הרי זה עת רצון גדול בשמים. ולכן נוהגים לומר 'הרחמן' ולבקש בקשות. ובסידור המתוק 'איש מצליח', מבואר שניתן להוסיף ב'הרחמן' עוד בקשות כפי חזוק ותוקף עבודת ה' של כל אחד ואחד, ע"ש.

מגיע לך החזרי מס! זהה יכול להיות הרבה מאד כסף!!!
לבדיקת זכאות על ידי משרד רואה חשבון "ללא תשלום" ניתן לפנות לצוות המוסדות בדרכים הבאות << Info@haravrabi.co.il
הבדיקה ללא תשלום רק במידה ויקבל החזר ע"י מס ההכנסה, ויפרשו 20% מטעום החזר למשרד הרו"ח לכיסוי ההוצאות, ולך ישאר להחליט כמה אתה תורם מסך החזר למוסדות התורה

יהי כבוד חברך

אחד מל"ו צדיקים שכל חייו היה מוכר כיצחק השיכור - המעשה הנורא עם רבי חייקל מילצקי, כפי שסיפר בעצמו [חלק א' מתוך ב' חלקים]

הסיפור אודות קטיעת הרגל...

את הסיפור סיפר רבי חייקל מילצקי ז"ל בעצמו, בעת סעודת שבע ברכות של אחד מבניו. רבי חייקל היה ידוע ומפורסם בצדקתו הגדולה, מלבד מה שהיה מטובי מרביצי התורה בירושלים והעמיד תלמידים הרבה. למוד ביסורים היה רבי חייקל, במיטב שנותיו חלה במחלה אנושה ונאלצו לקטוע לו רגל, ומאוחר יותר - קבעו הרופאים שצריך לקטוע לו גם את רגלו השנייה. ואת הסיפור האמור, שעורר צמרמורת בלב כל שומעיו, סיפר אז, כאשר כבר דיברו בחשש הזה שיצטרכו לקטוע לו את רגלו השנייה, ואולי סיפר אותו בתור סגולה, למנוע ממנו את הסבל הנוסף והנורא.

לימוד ה"משמר" בבית-הכנסת הנקרא "בית-הכנסת הלוויית המת"

סיפר, איפוא, רבי חייקל, כי בבחרותו, בהיותו בסלובודקה, נוהג היה ללמוד "משמר" בכל ליל חמישי בבית-הכנסת שנקרא "בית-הכנסת הלוויית המת", ולמה נקרא כך? לפי שהיה שם המנהג, וכן ברוב העיירות במדינת ליטא, כי בהלוויית המת היו הולכים עם הארון עד קצה העיר, שם היה בית-כנסת ובו נהגו לערוך את ההספדים, וכתום ההספדים - היו המלווים חוזרים לבתיהם ואילו אנשי החברה קדישא היו ממשיכים בדרכם לעריכת הקבורה, ומכאן השם הזה לאותו בית-כנסת מיוחד, שנקרא "בית-הכנסת הלוויית המת".

מכורבל בסחבות-בגדיו היה...

בבית-כנסת הזה נוהג היה, איפוא, רבי חייקל ללמוד בכל ליל חמישי "משמר", ואז בעת סיפור המעשה למד ביחד עם עוד חמישה בחורים אחרים. בליל חמישי היתה דמות נוספת מצויה בבית-הכנסת באותן השעות של הלילה הארוך, וכינוי היה "יצחק השיכור". מכורבל בסחבות-בגדיו היה שוכב לו ליד התנור ונמנ שנתו. חם היה המקום ונעם לו.

נמנו וגמרו - תלמוד תורה חשוב יותר...

והנה, באחת הפעמים הללו של לימוד ה"משמר", בחורף קשה עם שלגים גדולים וכפור, בשעה שלוש לפנות-בוקר, נכנס לבית-הכנסת בעל עגלה אחד, ובדמעות בעיניו סיפר, כי כאשר הגיע מרחק של כמה מילין מן העיר סלובודקה, נקלע עם סוסו בגוש גדול של קרח, הסוס החליק ונפל ואין בכוחו להרימו. לכן

הוא בא לבקש מהם שיבואו כולם יחד לעזור לו להרים את הסוס. המצב באותה שעה היה, שבחוץ שרר כפור עז ומקפיא עצמות, ואילו בתוך בית-הכנסת היה חם ונעים. התחילו, איפוא, הבחורים להתדיין ולהתפלפל ביניהם, האם צריך להיענות לבקשה, או מוטב להישאר ולא לצאת. היו בדין נימוקים של ביטול תורה וגם נימוקים כנגד זה, כי אם הסוס ימות הרי שתקופח פרנסתו של האישי, ואז הרי יש מצוה שאי-אפשר כעת לעשות על ידי אחרים ומחוייבים לקיימה. כך התדיינו לכאן ולכאן, עד שנמנו וגמרו שתלמוד-תורה חשוב יותר ולא צריך לצאת.

'סופכם יהיה שלא תלכו על רגליכם'...

שמע זאת בעל-העגלה ולבו נעשה מר עליו, אבל מה הוא יכול לעשות? הלא דנו והתפלפלו וקבעו שתלמוד-תורה חשוב יותר. והנה, מאחורי התנור נשמע קולו של יצחק השיכור: מה, אתם לא רוצים לעשות חסד? עוד תראו, סופכם יהיה שלא תלכו על רגליכם!... שמע זאת רבי חייקל וקרא לעבר יצחק השיכור בנימה אירונית: מה קרה יצחק? מאימתי נהיית גם אתה "פוסק" ("פסקונדיאק", בלשון לעג)?! הגיב יצחק ואמר: טוב, טוב, עוד תראו... עוד תראו...

הדברים של יצחק השיכור התחילו לחלחל בליבם כארס של עכנאי...

בעל-העגלה ראה שישועה לא תצמח לו מכאן ויצא בפחי-נפש, ואולם, סיפר ר' חייקל, לאחר שעזב בעל-העגלה את בית-הכנסת, נכנסו הדברים של יצחק השיכור לליבם והתחילו לחלחל כארס של עכנאי. וחזרו שוב לפלפל בינם לבין עצמם: אולי באמת אינם צודקים? אולי באמת?! בסופו של דבר נמנו וגמרו לשנות את החלטתם: כן צריכים ללכת...

בעל-העגלה כבר ישב על הסוס ובכה...

קמו כולם, כל ששת הבחורים, התכרבלו במעליהם, הם ידעו לאן ללכת, כי בעל-העגלה אמר להם איפה בערך הוא נמצא. יצאו מבית-הכנסת והגיעו למקום, שהיה רחוק למדי. אבל בבואם למקום, ראו כי בעל-העגלה כבר יושב על הסוס ובוכה. הם איחרו. הסוס כבר קפא. וכאן המשיך ר' חייקל בסיפורו הנוגה: מה שקרה עם חמשת הבחורים האחרים - אינני יודע, כולם התחנתו בומנם והתפזרו כל אחד למקום אחר בעולם. אבל מה שקרה לי, אני יודע. קטעו לי רגלי!... המשך יבוא בשבוע הבא

"אדון הסליחות חטאנו לפניך רחם עלינו"

בעזרת ה' יתברך נקיים
מדי יום חמישי
בחצות הלילה בשעה: 11:30
תפילת סליחות מרכזית
 בבית הכנסת "עטרת חכמים"
 רח' החיים 4 תל-גיבורים חולון
בהשתתפות
מורנו הרב חיים רבי שליט"א
נאמר גם
"אבינו מלכנו" "נשמח כל חי" "תיקון חצות"
ברב עם בלי נדר
הקהל הקדוש מוזמן
להרבות בתפילה ובתחנונים

ויהי שנוכה בזכות התפילות, לביאת גואל צדק, ולבניין בית קודשינו ותפארתינו, אמן ואמן